

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce: **H. Q. D.**, zastoupen Mgr. Ivem Žižkovským, advokátem se sídlem Plzeň, Martinská 10, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 12. 2015, č. j. 30 A 149/2014 – 67,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 25. 11. 2013, č. j. OAM-2360-8/ZR-2013 (dále jen „rozhodnutí I. stupně“) byla žalobci podle § 77 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 77 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a byla mu stanovena třicetidenní lhůta ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí k vycestování z území České republiky (dále jen „ČR“). Na základě odvolání žalobce žalovaná svým rozhodnutím ze dne 25. 11. 2014, č. j. MV-160197-3/SO-2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“), potvrdila rozhodnutí I. stupně a odvolání zamítla. Žalobce následně podal proti rozhodnutím správních orgánů obou stupňů žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Ten ji zamítl svým rozsudkem ze dne 30. 12. 2015, č. j. 30 A 149/2014 – 67, (dále jen „napadený rozsudek“).

Krajský soud vycházel ve svém rozhodování z následujícího skutkového stavu. Žalobce pobýval na území ČR od 25. 3. 2004, od svých 36let, na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Ode dne 10. 12. 2008 má povolený trvalý pobyt, účel ostatní. Jediným rodinným příslušníkem žalobce na území ČR byl syn H. Q. D., narozen X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, který však byl rozsudkem Okresního soudu v Domažlicích, sp. zn. 1T 199/2013, odsouzen k trestu vyhoštění z území ČR na dobu neurčitou. Kromě této skutečnosti žalobce neuvedl žádné konkrétní rodinné či osobní vazby na ČR. Rozsudkem téhož okresního soudu byl dne 3. 7. 2013, sp. zn. 1T 120/2013, odsouzen rovněž žalobce, který byl uznán vinným ze spáchání přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy (§ 283 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů) a odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání 13 měsíců s podmíněným odkladem na 3 roky a k trestu propadnutí věci a propadnutí majetkové hodnoty. Podle tohoto rozsudku (dále jen „trestní rozsudek“) žalobce nejméně ve 30 případech v přesně nezjištěnou dobu od dubna 2012 do 10. 3. 2013 v obci Horní Folmava distribuoval drogu pervitin. Trestní rozsudek byl doručen správnímu orgánu I. stupně dne 9. 7. 2013, přičemž tento zahájil správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Ve své žalobě proti napadenému rozhodnutí uplatnil žalobce námitku, že správní orgány podle jeho mínění jednak posuzovaly „*více jak 30 útoků*“ jako více trestných činů a jednak pominuly skutečnost, že za toto jednání byl již žalobce potrestán trestním rozsudkem. Zdůraznil, že žádné jiné trestné činnosti se nedopustil a nenarušoval tak veřejný pořádek. Žalobce rovněž podotkl, že trestním rozsudkem mu nebylo zamezeno v setrvání na území ČR a rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu nelze zasáhnout do pravomocného rozhodnutí trestního soudu tím, že bude znemožněno jím uložený trest řádně vykonat, ačkoliv je bezpochyby sankcí „*silnější*“. Vytkl správním orgánům, že s odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva usoudily, že vyhoštění postihuje cizince intenzivněji než zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Podle žalobce toto neplatí, naopak je postižen více, neboť je mu zamezeno vykonat jemu uložený trest. Dále žalobce uvedl, že „[v]*zhledem k tomu, že je žalobci rušen pobyt pouze z důvodu narušení veřejného pořádku, není vhodné, aby správní orgán argumentoval soukromým a rodinným životem cizince, který překvapivě do odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu připojil v souvislosti s veřejným zájmem*“ (str. 4 žaloby). Konečně žalobce argumentoval nepřiměřenou délkou správního řízení.

Krajský soud v napadeném rozsudku odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 6. 2012, č. j. 7 As 15/2012 – 33, (všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde tento vyslovil, že „[p]*okud zákon o pobytu cizinců v § 77 odst. 2 písm. a) nepožaduje, aby došlo k opakovanému spáchání trestného činu, a zároveň neuvádí, že se pro účely tohoto ustanovení považuje více útoků za jediné narušení veřejného pořádku, je nutno učinit závěr, že podmínku opakovaného narušení veřejného pořádku lze naplnit i opakovanými útoky, byť by byly pro účely uplatnění trestněprávních předpisů kvalifikovány jako jediný trestný čin*“. Krajský soud tak dospěl k závěru, že podmínka opakovaného narušení veřejného pořádku byla naplněna i jediným přečinem, za který byl žalobce odsouzen – nejméně 30 skutky distribuce drogy pervitin. Krajský soud dále uvedl,

že dikce § 77 odst. 2 písm. a) a stejně tak i § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je jasná a nedává správním orgánům možnost úvahy nad případným zrušením povolení k trvalému pobytu, resp. stanovením lhůty k vycestování. Jinými slovy, předmětná ustanovení kategoricky správním orgánům ukládají, jak mají postupovat.

S odkazem na str. 3 rozhodnutí I. stupně krajský soud zmínil, že správní orgán I. stupně jasně zrekapituloval judikaturu Nejvyššího správního soudu, týkající se vymezení pojmu „*závažné porušení veřejného pořádku*“ a stejně podrobně zrekapituloval žalobcovu trestnou činnost. K „*překvapivosti* “ argumentací soukromým a rodinným životem žalobce odkázal krajský soud na § 77 odst. 2 *in fine* zákona o pobytu cizinců, který kritérium přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince výslovně stanovuje. Správní orgány tak postupovaly v souladu se zákonem. Ve spojení s námitkou průtahů ve správním řízení krajský soud uvedl, že žalobce se proti těmto ve správním řízení nijak nebránil, nedomáhal se vydání rozhodnutí u správního orgánu I. stupně ani přijetí opatření proti nečinnosti u orgánu nadřízeného. Nepodal rovněž žalobu proti nečinnosti podle § 79 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V ní zopakoval své argumenty uplatněné již v předchozím řízení. Zdůraznil, že se nedopustil opakované trestné činnosti, ale jednoho přečinu, za který byl pravomocně odsouzen k podmínečnému trestu odnětí svobody, kdy v trestním řízení udělený trest nepoukazuje na opakované narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Trestnou činností získaný majetkový prospěch byl pak stěžovateli odejmut prostřednictvím uloženého trestu a příkaz k vycestování mu uložen nebyl. Dále zdůraznil, že v ČR žije od 25. 3. 2004, tedy od svých 36 let, a za tuto dobu si zde vytvořil silné citové vazby na to, aby byla považována intenzita zásahu do práv cizince za dosti nízkou, jak uvedl správní orgán, aniž by toto tvrzení blíže specifikoval. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014 – 34. Zdůraznil, že žije na území ČR více než 12 let a zrušení trvalého pobytu a udělení příkazu k vycestování mu nadále neumožní pobývat na území delší dobu, což je pro stěžovatele „*největším zásahem do jeho soukromého života*“. Uvedené tvrzení stěžovatel doplnil odkazem na dokument veřejné ochránkyně práv 2040/2011/VOP/V).

Stěžovatel dále poukázal na rozsudek ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 Azs 73/2011 – 146, konkrétně na jeho argumentaci, že jednání cizince musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž i v takovém případě je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci. V kontextu uvedeného rozsudku rovněž zdůraznil, že správní orgán musí v souvislosti se závažným narušováním veřejného pořádku zohlednit též to, kdy k této trestné činnosti došlo, tedy jaká doba od spáchání trestných činů uplynula, a zda držitel povolení k trvalému pobytu vedl od té doby řádný život. Stěžovatel v té souvislosti uvedl, že od spáchání přečinu uplynula doba již více jak 2,5 roku, po kterou vedl řádný život. Zopakoval rovněž tvrzení, že se správní orgán dopustil průtahů v řízení o zrušení trvalého pobytu, „*ačkoliv takováto námitka nebyla ze strany stěžovatele vznesena a nebyla ani uplatněna u soudu*“ (str. 3 kasační stížnosti).

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakovala argumentaci vyjádření ke správní žalobě.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s. Následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu (dále) zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.

Dle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavců 1 a 2 stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.

V souvislosti s první kasační námitkou Nejvyšší správní soud připomíná, že § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců a jeho interpretace rozsudkem zdejšího soudu č. j. 7 As 15/2012 – 33, jasně definuje splnění podmínky opakovaného narušení veřejného pořádku i takovými opakovanými útoky, které byly z hlediska trestněprávního posouzení kvalifikovány jako jediný „trestný čin“. Krajský soud i správní orgány v tomto kontextu zdůraznily počet distribucí drogy (nejméně 30), který vedl k naplnění skutkové podstaty přečinu, a v souladu s citovanou judikaturou dospěly ke správnému závěru, že v tomto směru byly splněny požadavky s § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud se v tomto bodě s hodnocením krajského soudu plně ztotožňuje a považuje tak související námitku stěžovatele za nedůvodnou. Skutečnost, že majetkový prospěch byl stěžovateli trestním rozsudkem odejmut, je přitom pro účely aplikace § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců zcela irelevantní.

Nejvyšší správní soud nepovažuje za přiléhavý ani argument stěžovatele, že mu trestním soudem nebyl uložen příkaz k vycestování. S tímto tvrzením se podrobně vypořádala žalovaná v napadeném rozhodnutí (str. 3–4), přičemž krajský soud tento závěr aproboval srozumitelnou interpretací ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, které nedává správnímu orgánu možnost volby za předpokladu naplnění zákonné podmínky opakovaného narušení veřejného pořádku závažným způsobem (str. 4-5 napadeného rozsudku). Stěžovatel pak nevznesl žádný argument, kterým by hodnocení správních orgánů, respektive krajského soudu zpochybnil; pouze zopakoval svá dřívější tvrzení. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu a shledal i tuto námitku stěžovatele nedůvodnou.

Stěžovatel rovněž namítal, že pobývá na území České republiky od 25. 3. 2004 a za tuto dobu si zde vytvořil silné citové vazby na to, aby byla považována intenzita zásahu do

jeho práv „*za dosti nízkou*“, jak uvedl správní orgán. I zde je třeba podotknout, že s touto argumentací se žalovaná velmi podrobně vypořádala v napadeném rozhodnutí (str. 4–5). Uvedla, na základě jakých konkrétních skutečností považuje zásah rozhodnutí do života stěžovatele za nízký a porovnala jej s vysokou (zdůvodněnou) závažností narušení veřejného pořádku z jeho strany. V podané žalobě stěžovatel ne zcela logicky namítal nevhodnost zahrnutí soukromého a rodinného života do argumentace správních orgánů. Krajský soud naopak správně zhodnotil postup správních orgánů jako odpovídající dikci § 77 odst. 2 písm. a) *in fine* zákona o pobytu cizinců. Rovněž v tomto případě stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl nic, čím by postup krajského soudu zpochybnil a omezil se na argumentaci již dříve vypořádanou žalovanou. Odmítaná argumentace správních orgánů přitom plně odpovídá požadavkům vysloveným ve stěžovatelem odkazovaném rozsudku zdejšího soudu č. j. 9 Azs 41/2014 – 34: „*Při posuzování naplnění podmínek pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu cizince nepostačuje vyjít při posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince pouze z intenzity narušení veřejného pořádku nebo práv a svobod druhých, ale musí být tato intenzita vždy poměřována s konkrétními a jasně identifikovanými zásahy do soukromého nebo rodinného života cizince*“.

Nejvyšší správní soud dále podotýká, že rovněž v kasační stížnosti zařazený odkaz na zprávu veřejné ochránkyně práv 2040/2011/VOP/VBG (stěžovatel nesprávně uvádí „2040/2011/VOP/V“) není případný. Stěžovatel citovanou pasáž extrahoval z textu dokumentu, který se též zabýval otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do života cizinky, jejíž životní příběh dále přibližoval. Předmětný dokument, již mimo citaci uplatněnou stěžovatelem, vytýkal správnímu orgánu I. stupně absenci upřesnění, v čem zásah do rodinného života cizinky spočíval, a v důsledku čeho jej lze chápat za přiměřený. S těmito otázkami, jak uvedeno výše, se však správní orgány v nyní projednávané věci vypořádaly, přičemž stěžovatel sám, kromě zmíněné neúplné citace, neupřesnil, o čem má dokument ve vztahu k nynějšímu případu vypovídat, respektive jaké pochybení krajského soudu z něj vyvozuje. I tato kasační námitka je proto nedůvodná.

Další kasační námitkou stěžovatel poukázal na význam § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců podle interpretace rozsudku zdejšího soudu č. j. 5 Azs 73/2011 – 146. Ustanovení § 87l bylo do zákona o pobytu cizinců zařazeno v návaznosti na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Nejvyšší správní soud při posouzení této námitky nepřehlédl prvou zásadní odlišnost spočívající v tom, že stěžovatel není občanem Evropské unie, ani jeho rodinným příslušníkem. Jeho jediný rodinný příslušník, který pobýval na území ČR, byl jeho syn H. Q. D., který však měl stejně jako stěžovatel státní příslušnost Vietnamské socialistické republiky. Nad uvedené se v kontextu stěžovatelem dovolávaného zohlednění „*doby uplynulé od spáchání trestného činu*“ případ řešený rozsudkem č. j. 5 Azs 73/2011 – 146 lišil i v tom, že tehdy uplynula od spáchání trestných činů bezmála dvě desetiletí, a trestná činnost byla navíc páchána mimo území ČR. V nynějším řízení uplynulo od konce období, v němž stěžovatel páchal trestnou činnost (březen 2013), za níž byl odsouzen (dne 3. 7. 2013), do rozhodnutí správního orgánu I. stupně (25. 11. 2013) cca 8 měsíců, respektive 20 měsíců do rozhodnutí žalované (25. 11. 2014). V té době tedy stěžovateli stále běžela 3letá zkušební doba ve smyslu podmíněného odkladu výkonu uloženého trestu odnětí svobody. I vzhledem k této

skutečnosti tak Nejvyšší správní soud považuje oba případy za odlišné a stěžovatelův odkaz na rozsudek zdejšího soudu č. j. 5 Azs 73/2011 – 146, za neudržitelný. Ani tato kasační námitka stěžovatele proto neobstojí.

V poslední kasační námitce stěžovatel brojí proti průtahům správních orgánů v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Na nepřiměřenou délku řízení stěžovatel před krajským soudem poukazoval, avšak ve vztahu k údajným průtahům správního řízení neuplatnil „*žádnou námitku*“, jak sám připouští. Tuto skutečnost konstatoval též krajský soud na str. 5 napadeného rozsudku a za takové situace přiléhavě konstatoval, že délka řízení sama o sobě není důvodem pro zrušení rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se s argumentací krajského soudu ztotožňuje a v důsledku toho považuje kasační námitku nedůvodnou.

Vzhledem k výše uvedenému zdejší soud vyhodnotil stěžovatelem uplatněné stížnostní námitky za nedůvodné a kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšné žalované, které však nevznikly náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto v jejím případě rozhodl tak, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu